

Graiul Ortodoxiei

ADEVĂRUL-ÎN SUFLETUL TĂU

№8-2011 tipărit de parohul Serghei Popescu

Micul ziar informatv parohial de Imola de spiritualitate și atitudine ortodoxă „**Graiul Ortodoxiei**” este un sfetnic bun al trezirii duhovnicești și al desăvârșirii, ajută la regăsirea obârșiilor și la statornicirea valorilor creștine strămoșești, îndeamnă, prin rândurile de aur ale sfinților mari dascăli și în vătători ai Bisericii, la întărirea credinței și urmarea neabătută a căii mântuirii.

De vorba cu

Parintele duhovnic

-Cand i se da omului un inger pazitor? La zamislire, la nastere sau la Sfantul Botez?

-Dupa Sfanta Traditie a Bisericii lui Hristos, ingerul pazitor se da omului la Sfantul Botez. Acest lucru se poate intelege din rugaciunea a cincea de la facerea catehumenului, unde, printre altele, se zice asa: „Insoteste-i viata lui cu inger de lumina, ca sa-l izbaveasca pe el de toata bantuiala potrivnicului, de intampinarea celui viclean, de demonul cel de amiaza si de naluciri rele“. Pe langa ingerul pazitor, Dumnezeu trimite omului si alti ingeri spre a-l ajuta, a-l indrepta si a-l mangaia in ispitele si incercarile luptelor duhovnicesti prin care trece el in acest veac. Preabunul Dumnezeu ne randuieste noua ingeri pazitori nu numai la Sfantul Botez, ci si in toata viata, ajutand pe cei drepti pe calea mantuirii

.-Necredinciosii, paganii si ereticii primesc si ei de la Dumnezeu ingeri pazitori?

Unii ca acestia, intrucat nu sunt botezati intru numele lui Hristos, nu primesc ingeri pazitori. Ei nici nu cred in ingeri. Cat priveste popoarele pagane, acestea de-abia au cate un inger pazitor pentru hotarele fiecarei tari, dupa marturia Sfintei Scripturi, care zice: „Atunci a pus hotarele neamurilor dupa numarul ingerilor lui Dumnezeu“ (Deuteronom 32, 9). Acesti ingeri fac parte din ceata Domniilor. Dupa traditie, sunt ingeri pazitori peste cetati, orase, sate, manastiri si oriunde se preamareste numele lui Dumnezeu.

-Care este menirea ingerului pazitor in viata credinciosului si cum il ajuta la mantuire?

Menirea ingerului pazitor este de a-l pazi pe credincios in chip nevazut de ispitele diavolului, de caderi in tot felul de pacate, de a-l calauzi pe calea Bisericii, a pocaintei si a rugaciunii; de a-l mangaia in necazurile vietii si de a-l indemna prin gand la toata fapta buna. Ingerul pazitor este dat de Dumnezeu omului spre pazirea trupului si a sufletului sau. El niciodata nu doarme, dupa cuvantul psalmistului: „Nici sa dormiteze cel ce te pazeste“ (Psalm 120, 3). Ingerul pazitor apara sufletul cel incredintat lui in vreme de ispita, daca are credinta si frica de Dumnezeu, dupa spusa aceluiasi imparat si prooroc: „Tabara-va ingerul Domnului imprejurul celor ce se tem de dansul“ (Psalm 33, 9). Ingerul pazitor slujeste la mantuirea omului (Evrei 1, 14). Ingerul pazitor scapa pe om in vreme de primejdie. Ingerul pazitor este duh slujitor al lui Dumnezeu spre pazirea oamenilor (Luca 16, 22; Evrei 1, 7)

.-Crestinul are si un inger rau care ii urmeaza toata viata? Care este scopul ingerului rau?

Da, orice crestin are de la Botez un inger bun, care sta de-a dreapta lui si il povatuieste spre tot lucrul placut lui Dumnezeu. El scrie cu de-amanuntul, una cate una, toate faptele bune pe care omul le face in viata si pe care i le va prezenta in ceasul judecatii, cand „cartile se vor deschide“. De asemenea, crestinului ii urmeaza din pruncie si un inger rau (diavol), care scrie si el, amanuntit, tot pacatul pe care il face omul in viata, pana in clipa mortii. Scopul ingerului rau este de a-l ispiți intotdeauna si a-l indemna la pacat, cu gandul, cu imaginatia, cu simturile, cu cuvantul, cu fapta, cu trupul si cu sufletul. Daca omul il asculta, se invoieste la pacat si chiar il savarseste, diavolul scrie orice gand, orice cuvânt sau fapta rea facuta in viata, de care ii va cere raspuns la judecata particulara, adica dupa moarte, daca nu a fost dezlegat de pacate in viata, prin spovedanie si pocainta.

-Cand crestinul pacatuieste cu voia sa, se indeparteaza ingerul bun de la dansul? Dar cand face o fapta buna, fuge ingerul rau de la dansul?

Daca pacatul este uraciune inaintea lui Dumnezeu, apoi cum va iubi ingerul Domnului pe cei pacatosi si nu se va departa de la ei? Si daca cel ce face pacatul este de la diavolul (I Ioan 3, 8-10; Ioan 8, 44), apoi cum va sta ingerul Domnului langa cel ce face lucrrile diavolului? Adica langa betie, desfranare, necredinta, minciuna, zgarcenie, ura? Si daca pacatul lunga de la om binecuvantarea lui Dumnezeu (Psalm 80, 13-14; Isaia 48, 18-19), apoi cum va sta ingerul Domnului langa cel ce lucreaza pacatul? [...] Si daca Sfantul Duh este maniat si suparat pe cei neascultatori si rai, cum nu se va supara si ingerul Domnului cel curat si sfant pe cel ce face pacate si nu voieste sa se intoarca la pocainta? Asadar, ingerul pazitor, randuit de Dumnezeu fiecarui crestin, uraste pacatul, caci pacatul ucide sufletul, si se departeaza de la cel ce lucreaza faradelege. Dar, iarasi se intoarce si ajuta pe omul pacatos, cand acesta vine la pocainta cu lacrimi si cu durere in inima pentru cele facute (II Corinteni 7, 9). Caci „bucurie se face in cer pentru un pacatos care vine la pocainta“ (Luca 15, 7-10), deoarece Dumnezeu voieste „ca toti oamenii sa se mantuiasca si sa vina la cunostinta adevarului“. Cand omul face rele, intristeaza si departeaza de la sine pe Duhul Sfânt si pe ingerul pazitor, iar in locul lui se apropie de om diavolul si duhul cel rau. Si aceasta lupta se da in inima si mintea omului in orice clipa, pana la sfarsitul vietii lui.

Care este cea mai mare grija a credinciosului in viața aceasta?

Cea dintai datorie si cea mai mare grija a credinciosului in viata este grija de mantuirea sufletului sau. Nimic pe lume nu e mai de pret pentru el ca mantuirea sufletului, dupa cuvantul Mantuitorului, care zice: «Ce va folosi omului de ar dobandi lumea toata si-si va pierde sufletul sau? Sau ce va da omul, in schimb, pentru sufletul sau?» (Marcu 8, 36-37).

De ce poarta femeia batic in biserica?

Cand femeia intra in biserica, i se cere sa-si acopere capul. Dimpotriva, barbatului i se spune ca nu trebuie sa aiba ceva pe cap in biserica. In acest sens, Sfantul Apostol Pavel spune: "Orice barbat care se roaga sau proroceste, avand capul acoperit, necinsteste capul sau (pe Hristos), iar orice femeie care se roaga sau proroceste, cu capul neacoperit, isi necinsteste capul" (I Cor. 11, 4-5).Basmaua sau valul cu care femeia isi acopera capul, a dat nastere la multe controverse. Si acest lucru s-a intamplat pentru ca pe de o parte nu au fost intelese cuvintele Sfantului Apostol Pavel, iar pe de alta parte, chiar fara sa cunoastem cuvintele Apostolului Pavel, vedem ca in biserica unele femei au capul acoperit, iar altele nu. Cand vezi ca Sfanta Liturghie poate incepe si se poate sfarsi in conditiile in care nu toate femeile au capul acoperit, nu poti sa nu-ti spui: nu e ceva obligatoriu purtarea baticului, altfel, preotul nu ar fi inceput Liturghia, iar daca in timpul desfasurarii ei si-ar fi facut aparitia vreo femeie fara a avea capul acoperit, parintele ar fi trebuit sa intrerupa Liturghia.Pe usa de la intrarea in unele biserici sta scris: nu intrati decat in tinuta decanta. Si se mentioneaza in ce consta tinuta decanta: sa nu intri in pantaloni scurți, in maiou, etc, dar nu se spune ca femeile trebuie sa aiba capul acoperit. Deci, nu poti sa nu te intrebi: trebuie sa poarte femeia capul acoperit in biserica? Pentru a intelege cum trebuie cuvintele Sfantului Apostol Pavel, trebuie sa afirmam dintru inceput ca locul din biserica nu este identic cu orice loc public, este unul sfintit. Iar in acest loc cu totul special, tinuta exprima in mod tainic modul de comuniune cu Dumnezeu.Daca pentru antici, a vorbi cu capul descoperit era semn ca vorbești fara a ascunde ceva, de aici si vorba "a spune adevarul gol-golut", pentru creștini, descoperirea capului inseamna deschiderea fata de Dumnezeu sincer, fara vicleanie. Sfantul Maxim Marturisitorul spune ca descoperirea capului simbolizeaza mintea care, in vremea rugaciunii, trebuie sa fie locuita de Logos, de Cuvantul lui Dumnezeu. Adica nu trebuie sa mai aiba in ea alte ganduri lumesti. Nu in zadar se cere in "Imnul Heruvic" ca toata grija cea lumeasca sa o lepadam. Biserica vesteste ca barbatul este cap femeii si ca "femeile trebuie sa se supuna barbatilor" (Efeseni 5, 22). Ce inseamna asta? Ca odata ce mintea (capul) a fost luminata de Logos, ea trebuie acoperita, adica nu trebuie sa mai punem in ea ceva mai presus de Cuvantul primit, caci altfel se intuneca. Iata motivul pentru care femeia trebuie sa-si acopere capul.Asadar, faptul ca barbatii au capul descoperit, iar femeile il au acoperit, nu tine de traditia populara, ci de randuiala Bisericii, dupa cum se poate observa si din iconografie.

CE ESTE SIMBOLUL CREDINTEI SAU “CREZUL”?

Simbolul Credintei sau Crezul este infatisarea pe scurt a invataturii pe care crestinul trebuie s-o cunoasca, s-o primeasca cu credinta si s-o marturiseasca. Simbolul de Credinta se numeste Niceo-Constantinopolitan, sau de la Niceea si Constantinopol. Acest Simbol de Credinta a fost alcatuit de primele doua Sinoade ecumenice: cel de la Niceea, in anul 325, si cel de la Constantinopol, in anul 381. Cel dintai, prin cei 318 Sf. Parinti cati au luat parte la el, a statornicit primele sapte articole, care se ocupa cu invatatura despre Dumnezeu-Tatal si despre Dumnezeu-Fiul intrupat pentru a noastra mantuire, adica despre Domnul nostru Iisus Hristos Mantuitorul, si erau indreptate mai ales impotriva ratacirii ereticului Arie si a partizanilor lui, care sustineau lucruri defaimatoare si umilitoare despre Fiul lui Dumnezeu.

Al doilea Sinod ecumenic, prin cei 150 de Sf. Parinti, a statornicit ultimele cinci articole, care se ocupa cu invatatura despre Dumnezeu – Sf. Duh, Sf. Biserica, Sfintele Taine, inviarea mortilor si viata vesnica; aceste din urma cinci articole erau indreptate mai ales impotriva ereticului Macedonie si a partizanilor lui, care sustineau lucruri batjocoritoare despre Sf. Duh. Simbolul de credinta Niceo-Constantinopolitan a fost recunoscut, intarit si recomandat ca cea mai inalta autoritate si norma de credinta in Biserica, de toate Sinoadele ecumenice urmatoare.

Înaintea Simbolului de Credinta Niceo-Constantinopolitan au mai fost alte simboluri de credinta?

Aproape fiecare Biserica din orasele mari isi avea Simbolul ei de Credinta, fiindca Bisericile nu se puteau lipsi de Simbolul Credintei, care era Catehismul lor, trebuitor pentru lucrarea misionara, inlauntru si in afara. Nu se puteau inchipui candidati la Botez fara sa stie pe de rost Simbolul Credintei. Se cunosc: Simbolul de Credinta Apostolic sau roman. Simbolul de Credinta al Bisericii din Neo-Cezareea Pontului, Simbolul de Credinta al Bisericii din Cezareea Palestinei, Simbolul de Credinta al Bisericii din Alexandria si altele.

Aceste Simboluri de Credinta se deosebeau putin intre ele, dupa cum aveau sa apere credinta Bisericii respective de o greseala sau alta a ereziilor; dar ele erau identice in privinta ideilor principale pe care le sustineau despre Sf. Treime, despre mantuirea noastra realizata in Hristos, despre Biserica si Taine. Sinoadele ecumenice din anii 325 si 381 au contopit aceste simboluri de credinta locale, le-au integrit si desavarsit, facand din toate unul singur, pe care l-au daruit Bisericii crestine, comoara pretioasa pentru totdeauna.

INBOGĂȚIRE DUHOVNICEASCĂ

Cum intrăm în sfânta biserică?

Când ne decidem să mergem la Sf. Biserică trebuie anticipat să credem că mergem în Altarul cel sfânt, pe teritoriul rugăciunii și al smereniei, unde se găsește și locuiește nevăzutul Dumnezeu, Împărat al Împăraților, și că fiecare intrare a noastră în Biserică ne aduce sfințenie și binecuvântare divină. Aceasta impune să intrăm tăcuți, mersul nostru să fie cuviincios și nezugomotos, mișcările noastre generale trebuie să indice evlavia și dispoziția noastră să dovedească chemarea pentru primirea binecuvântării și pentru harul dumnezeiesc.

Aprinderea-lumânării

Intrând în Sf. Biserică facem semnul crucii noastre cu mici plecăciuni, spunând în taină: „Intra-voi în Casa Ta, închina-mă-voi în Sf. Biserica Ta, într-u frica Ta” (Ps 5, 8). Ne îndreptăm (dacă dorim) spre pangar și luăm 1-2 lumânări (obiceiul să aprindem multe lumânări este o mentalitate greșită și creează probleme). O lumânare în cinstea lui Hristos, a Maicii Domnului și a Sfinților Săi și una pentru mântuirea sufletelor noastre, pentru cei vii și pentru cei adormiți (sau una pentru toți).Așa va ajunge sfeșnicul pentru toate lumânările, vor arde mai multe ore și nu vom intra în ispita paraclisierului ca să le strângă repede înainte ca ele să ardă (pentru... capete de lumânare!) Și când o aprindem cu multă evlavie, rugându-ne putem să spunem: „Hristoase al meu, Tu ești lumina lumii. Ajută-mă încât și viața mea să se topească de iubire față de aproapele meu și să lumineze ca lumina smerită a acestei lumânări”.

Închinarea la sfintele icoane

În continuare îndreptându-ne spre iconostas, facem una sau trei mici închinăciuni însoțite de semnul Sf. cruci (dacă există lume, închinăciunile le facem mai devreme, înainte să ajungem la rând, ca să nu întârziem pe ceilalți) și sărutăm sfintele icoane (sau sfintele moaște). Spunem și rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, mântuiește-mă” sau „Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi” sau „Sfinte al lui Dumnezeu (numele), roagă-te pentru noi” sau ce altceva dorește fiecare. În continuare, ne retragem într-o parte, fără să întoarcem spatele nostru față de cele sfinte și fără să creăm probleme următorilor ce urmează la închinăciune.

Îmbrăcămintea

Nu intrăm în Biserici cu orice îmbrăcăminte sau cu îmbrăcămintea acelei orei în care ne găsim în fața Bisericii. Îmbrăcămintea nepotrivită nu arată respect, nici prețuire, ci mai degrabă dispreț. Dacă cineva nu simte aceasta și are [vreo] opinie contrară, trebuie să cunoască că îmbrăcămintea nu o stabilesc vizitatorii, ci Gazdele. Aceasta se întâmplă nu numai în Biserică, ci și în viața și în fapta de zi cu zi. Dacă astfel stau lucrurile, ce câștig vom avea din rugăciunile noastre, dacă cu îmbrăcăminte nepotrivită intrăm în Biserică? Dumnezeu desigur nu are nevoie de felul îmbrăcămintei noastre, deoarece este interesat de starea interioară a sufletului nostru, iar noi avem nevoie și trebuie să ne prezentăm în maniera care arată respectul adânc pe care-l avem și față de Sfântul loc și față de Dumnezeu. Intrăm cu orice fel de îmbrăcăminte (spre exemplu, cu pantaloni scurți), în biroul Ministrului sau al Generalului ca să cerem mutarea copilului nostru?Destule femei intră în Sf. Biserici [îmbrăcate] în pantaloni, în ținute fără mâneci, în rochii fără mâneci, în fuste foarte scurte și au de gând să se împărtășească sau să se spovedească. De vreme ce Biserica în baza Sf. Scripturi (Deut 22, 5), nu acceptă această îmbrăcămintă, de ce tu insiști în opinia ta și vrei ca Dumnezeu să își schimbe Legea Sa? De ce vrei să scandalizezi lumea prin îmbrăcămintea ta? Nu ai atâtea și atâtea ținute pentru diferite ore și momente din anii tăi? Fă una sau două ținute și pentru Hristos și Maica Domnului! Merită silința și vei avea și binecuvântări!În orice caz, dacă voințele din nevoile interioare [te îndeamnă] să intri în Sf. Biserică să te rogi în ținută nepotrivită, nu intra în Biserică. Oprește-te în pridvor sau în pronaos. Aprinde-ți lumânarea ta, fă acolo rugăciunile tale și Dumnezeu, care vede dispoziția ta interioară, acest respect al tău, dar și nevoia ta, te va asculta și va răspunde și mai mult la cererile tale.

Tocurile încălțămintelor

De multe ori este urât să creăm zgomot în mișcare, mai ales într-o pardoseală dură. Este nevoie așadar de atenție. Fiindcă intrăm în Biserică, de multe ori cu vreun impas sau neatenție și obișnuiți suntem în acel zgomot, care nu ne face impresie [bună], creăm problema de zgomot celor ce rămân în biserică. Dacă desigur, clipa intrării noastre [în Biserică] coincide cu vreo oarecare clipă în care nu se aud cântările bisericești (care acoperă de obicei celelalte zgomote), intrarea noastră nu este numai sesizabilă, ci și foarte deranjantă. Arată ca și cum am face o paradă, (atenție la intrare!) sau ca o defilare de ziua națională (și asta în Biserică!). Nu o faceți! Bine este deci împreună cu îmbrăcămintea să avem mai cu seamă și încălțăminte nezugomotoasă pentru spațiul bisericesc sau să mergem cu atenție.

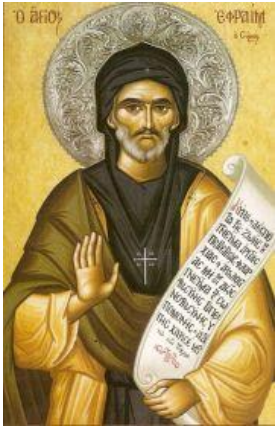
Îngrijirea personală

Când cineva are intenția să meargă la Biserică, se pregătește sufletește dar și trupește pentru înfățișarea sa. Cea mai importantă pregătire, desigur este prima, cea sufletească. Pentru acest scop însă cineva trebuie să fie atent și la a doua [pregătire]. Fiindcă Hristos vrea să-L iubim cu toată inima noastră și cu tot sufletul nostru; și mintea, trebuie și pe aceasta să o conducem la cele sfinte. Dacă o tânără sau o doamnă se privește în oglindă duminică dimineața „ore întregi” îngrijindu-și fața și părul ei și în continuare schimbă și caută să găsească cea mai frumoasă toaletă a ei, aceasta arată că o interesează mai mult despre cum o va privi lumea și ce va spune lumea despre ea, decât despre Hristos! Această îngrijire dovedește încă și mai rău situația interioară, dacă această credincioasă dorește să se împărtășească! Dacă din nou o femeie, mergând la Biserică duminică dimineața, își vopsește ochii, buzele, unghiile, fața etc., trebuie să înțeleagă că toate acestea nu au relație cu ceea ce cere Domnul. Nu merge cineva să se spovedească sau să se împărtășească cu buzele vopsite. Trebuie să se gândească că prin fapta aceasta a ei nu cunoaște ce cere și ce vrea, în timp ce în același timp murdărește cu cele vopsite ale ei icoanele, lingurița de la Împărtășanie și acoperămintele.

Locul unde vom sta

După închinarea la Sf. icoane, fără zgomot, fără să discutăm, fără să ne salutăm sau și mai rău, fără să ne sărutăm cunoscuiții noștri pe care îi vedem în biserică, mergem și ocupăm un loc.Dacă avem o poziție bisericească corectă, care este poziția smereniei, cu conștiința nevredniciei și a păcătoșeniei noastre, nu căutăm să găsim un loc în primele rânduri. Poziția smereniei ne face să dorim să ne „ascundem” în spatele altora și nu să ne așezăm în locurile din față, între primele [locuri]. Dacă în vremea în care intrăm în biserică se citesc cei șase psalmi ai Utreniei sau Sf. Evanghelie, ne oprim din mișcarea noastră la intrarea principală a Bisericii. Din mișcarea aceasta urmărim lectura [sfântă] și după aceea continuăm mișcarea noastră. Așa trebuie să facem din respect față de cele sfinte ce se citesc. Mai târziu la Vohodul cel mare, nu îngenunchem, fiindcă Sf. Daruri nu s-au sfințit încă; îngenunchem numai după sfințirea lor. La Dumnezeiasca Împărtășanie, după [cuvintele] „Cu frică de Dumnezeu...” până la „totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”, fiindcă Hristos se află în fața noastră, între Ușile împăratește și credincioșii se împărtășesc, nu este bine să stăm jos. Mai ridicăm în picioare, chiar și cei ce sunt împărtașiți. Să ne obosim puțin. Pentru acest respect al nostru, Dumnezeu ne va binecuvânta mai mult.Dacă este cald nu folosim „evantaiul”; este necuviincios, deranjant și indică persoane cu lipsa răbdării și a jertfei. Nu suspinăm, nici nu scoatem strigăte nearticulate. Nu cântăm încet (în afară dacă aceasta este permis, în acord cu vechiul obicei, care însă astăzi - din păcate - nu este realizabil), fiindcă este deranjant pentru cei din jurul nostru. Nu repetăm (de multe ori desigur depășind) cuvintele preotului, (este ostentație sau mândrie greșită...). Nu facem închinăciuni exagerate, nici semnul Sf. cruci în continuu (acestea sunt de preferat să le facem la casa noastră, unde nimeni nu ne vede și nimeni nu ne deranjează). Când aducem la biserică darurile noastre (prescură, ulei, etc.) nu facem zgomot, în principal din cauza sacsoșelor din plastic, care sunt mai apoi împăturite într-un stil enervant. Dacă ajungem la biserică cu întârziere, este de preferat să le oferim celor responsabili de ele după slujbă; la ușa stângă (la nord) a Sf. altar, fără să intrăm înăuntrul altarului, nici femei, nici bărbați.

Fericirea sta întru cele înalte

Fericit cel ce s-a făcut **cu desăvârșire slobod în Domnul** și de tot ce e pământesc în această viață deșartă și L-a îndrăgit pe Dumnezeu, Cel Unul Bun și Preamilostiv.

Fericit cel ce s-a făcut **lucrător al virtuților** și aduce, ca o țarină roditoare, mare belșug de roade al vieții celei în Domnul.

Fericit cel ce, stând în tot ceasul la dumnezeiasca strajă a rugăciunii ca un înger ceresc, are **gânduri curate** și nu-l lasă să se apropie de el pe vrăjmaș, ca să nu îi ia sufletul în robie și să nu îl depărteze de Dumnezeu Mântuitorul.

Fericit cel ce a îndrăgit lumina sfințeniei și **nu și-a spurcat** înaintea Domnului **trupul său** cu faptele cele de rușine ale vicleanului.

Fericit cel care are în sine întotdeauna aducerea aminte de Dumnezeu, fiindcă unul ca acesta este pe pământ ca un înger ceresc, neîncetat aducând slujbă Domnului cu frică și cu iubire.

Fericit cel ce **iubește din tot sufletul pocăința**, care îi mântuiește pe păcătoși, și nu se îndulcește de păcat, ca să nu se arate nerecunoscător către Mântuitorul nostru Dumnezeu.

Fericit cel ce, ca un ostaș viteaz care păzește comorile împăratului, **își păzește sufletul și trupul fără de prihană** în Domnul.

Fericit cel ce, ca un înger ceresc, are **gânduri curate** și **cu gura sa Îl cântă** pe Cel ce are stăpânire peste toată suflarea.

Fericit cel ce s-a făcut **asemănător cu serafimii și heruvimii** și niciodată nu se lenevește să aducă slujbă duhovnicească, slavoslovindu-L cu glas netăcut pe Domnul.

Sfântul Teofan Zăvorătul

(PSALTIRE sau cugetări evlavioase și rugăciuni scoase din facerile Sfântului Efrem Sirul și așezate după rânduiala Psalmilor lui David, Psalmul 1)

Iubiți credincioși, rândurile pe care le-ați citit mai sus sunt izvorătoare de trezvie întru pocăință.

Și spun acest lucru cu riscul ca frățiile voastre să mă contraziceți, deoarece fiecare fragment începe prin cuvântul „Ferițiți”. Această stare de fericire, care nu poate fi întâlnită decât după învierea de după moarte, este un rezultat al pocăinței; adică sunt vrednici de împărăția cerurilor cei care au reușit printr-o aspră nevoiță să redobândească curățenia sufletească primită la Taina Sfântului Botez, cei care au răspuns chemării Mântuitorului de a-L urma întru suferință.

Fiul lui Dumnezeu, în timpul activității Sale mesianice, a săvârșit multe minuni, dar până nu S-a lăsat îmbrățișat de Cruce, nu și-a putut deschide brațele spre întoarcerea către EL.

Nevoița este refuzul de a trăi după bunul nostru plac pătimăș. Nevoița este refuzul nostru de a îndrăgi orice altceva decât pe Dumnezeu. Nevoița este renunțarea la bucuriile pământești care sunt doar stări de moment, de cele mai multe ori legate de înrobirea noastră în păcat, în schimbul fericirii veșnice. Viața noastră trebuie să fie o permanentă răstignire a omului celui vechi și bolnăvicios care îmbracă cuvintele de laudă aduse lui Dumnezeu într-o tuse sufletească netratată la timp.

Este necesar să smulgem buruienile, dar mai important, să schimbăm uneltele de lucru, pentru că noi obișnuim să punem îngrășământ la rădăcina neghinei, și ierbicid la puținele fapte bune de la care am mai putea lua încă sămânța.Nu vă descurajați căutând a vă justifica. Important este să vă apucați de treabă, iar dacă veți da dovadă de o adevărată râvnă, Harul Duhului Sfânt vă va răpi oboeala și vă va răcori cu pace sufletească. Apoi iar va pleca pentru o vreme ca să vadă în ce măsură recunoașteți puterea Numelui lui Dumnezeu în munca voastră...

Nu aveți râvnă? Acest lucru semnifică faptul că nu sunteți suficient de întăriți în credință, sau nu credeți cu adevărat. Or această crediță poate fi dobândită printr-o ploaie de rugăciune trimisă lui Dumnezeu pentru a veni în ajutor cu gânduri păstratoare de curățenie care să nu răspundă invitației diavolești de a vă întina osteneala cu cele de ocară.

Iubirea este Legea Raiului, căci îți lărgești inima pentru a primi lumea în ea. Iar ca aceasta să fie adevărată, trebuie să o întreți la foc aprig de pocăință. Acolo se mistuie îndrăzneala de judecată, acolo se îndulcește mila pentru semenii noștri.

Avem un paznic - Îngerul păzitor - ostaș aflat mereu pe câmpul de luptă și nici nu ne pasă de mulțimea rănilor sale din dragoste pentru noi. Dacă ar fi purtător de trup, probabil că și-ar da și viața pentru mântuirea noastră. Să ne folosim de lucrarea sa împărtășindu-i iubirea prin cuvinte de mulțumire și laudă trimise lui Dumnezeu.

Dragii mei, atunci când ne-am botezat ne-am debarasat în mod gratuit de păcatul strămoșesc, am primit pecetea Duhului Sfânt, dovada că suntem hristofori - „purtători de Hristos” și invitația la sfințenie. Deci să nu rămânem indiferenți la aceasta și să răspundem cu vitejie pentru a ajunge la timp și pentru a nu risca să primim ca răspuns: „Adevărat vă spun: Nu vă cunosc pe voi!” Mat. 25:12. Amin!

